

Eskü II.

Üdv!

Dia úrnő írta volt

Az én elképzelésem szerint a eskü nem annyira a papi szertartásokhoz, liturgiákhoz áll közel, mint inkább a névmágiához. A ókorban is azért hittek benne, mert úgy tartottak, a kimondott szónak hatalma van, azzal meg lehet kötni a sorsot, a jövőt, a szellemeket.

Tipikus ókori eskü: „Esküszöm arra (ti. istenre), akire a népem esküdni szokott” - meg sem merik nevezni az adott istent!

...szokásjogba. (Ha jól tudom, a liturgiának nem volt része az eskü, - ha a hitvallást nem számítjuk.)

Hat azért leendő papok, szerzetesek tettek esküt... (szegénységi, engedelmisségi, szüzességi fogadalmak stb.)... OK., az egyszerű hívőtől viszonylag ritkán vártak el - kivéve talán a hitvesi esküt - a házasságkötés vallási cselekmény!

Sics írta

a Z.Ö.L.D.S.É.G.-ből asszem kimaradt Ó, biztos csak helyhiányból...

De, lásd, milyen vagyok (tudom... ne is mondjátok...), beidézek egy részletet saját kis Ynev-darabkából, a terület szélén élő néptörzsecske leírásából

(az anyag félkész, jegyzetszerű, és meg legalább háromszor átírnám, ha lenne időm ezzel foglalkozni - ezt kéretik tudomásul venni...)

Eskü

A legszentebb a medvére tett eskü. Ilyenkor kezükbe veszik egy elejtett medve valamely testrészét - például bőrét vagy csontját -, majd az esküszöveg elmondásakor azt valamilyen módon megrongálják: megtépi, megkarcolják, esetleg csak fegyverrel megfenyegetik. A medve az igazul esküvőtől nem veszi zokon az ártalmat, a hamisan esküvőtől azonban igen: az ilyet egy éven belüli darabokra tépi, ha mást nem, a holttestet. Tel idején, amikor a medve alszik, nem hallhatja az esküt - ilyenkor helyette a farkasra esküsznek.

Hasonlóan szent az az eskü, amit a tűzre tesznek; ekkor rendszerint egy izzó parázsdarabot szorítanak a markukba. Ha valaki hamisan esküszik, a Tűz-Anya elpusztítja minden tulajdonát, esetenként őt magát is.

Erős eskünek számít még az is, amelyet a földre vagy a hóra tesznek, bár a Hószellemek néha túlon túl szeszélyesek, a Föld-Szellem-Anya pedig gyakorta nem törődik az egyes emberekkel - így a szerencsés esküszegő néha megmenekülhet a büntetéstől.

Mindenképpen ostobán cselekszik viszont az, aki elfogadja a Föld-Szellemekre, az Erdő-Szellemekre vagy a különféle Óriásokra tett esküket: az elsőket áldozattal könnyen rá lehet venni, hogy tekintsenek el a bosszútól, az Óriások pedig nem túl okosak, és legkésőbb kilenc év múlva már megfélekednek mindenféle esküről...

Játéktechnikát még semmit sem írtam le (majd ha százszor annyit leírtam a világról, mint amennyit eddig... azaz valószínűleg soha...), de most belegendoltam egy kicsit (más szóval ezt csak most írtam...)

„Ami ezeket az esküvéseket illeti... Nos, nyilvánvaló, hogy valójában áldozattal, még hozzá valamiféle feltételes áldozattal állunk szemben, amely sok hasonlóságot mutat más vallások fogadalmával is. Az eskütévő valamely jövőbeni feltétel teljesülése - az eskü megszegése - esetén vagyonát, testi épségét, sőt életet adja áldozatul a szellemeknek.

Közbevetőleg itt jegyezmem meg, hogy az ilyesféle önkéntes emberáldozat nem számít emberáldozásnak, sem nem szakítja ki a lelket a Körforgásból, sem nem hordoz magában oly nagy misztikus energiákat, ám mint kultikus-vallásos öngyilkosság, legalábbis elítélendő... Hol is tartottam? Nos, igen. A másik érdekesség, hogy ez az esküforma - bár a kimondott szövegben nincs rá utalás - kizárólagosan szankcionárius jellegű: az eskü betartása kizárólag mundan előnyökkel jár, a szakrális- mágikus erők csak az eskü megszegésekor kapnak szerepet.

Ebből következik, hogy az eskü kimondása sem nem szakrális, sem nem mágikus aktus (ez a két fogalom az adott kultúrában egyébként egy fogalmat takar, hiszen nem ismernek más mágiát, mint sámánjaik szerafisztikus praktikáit). A szellemek - ezek a közelebről még meg nem határozott, ám mindenképp nagyhatalmú entitások - az esküszegéskor figyelnek fel csupán. Könnyű elképzelni, hogy, mivel a tagarok már sok-sok nemzedéket neveltek fel e hitben, ők valóban hisznek az eskü erejében és a szellem bosszújának elkerülhetetlenségében, az esküszegőben, illetve az

erről tudomást szerző közösségben olyan belső, tudati folyamatok játszódnak le, amelyek felkeltik az Asztrál- illetve Mentálvilágban lakozó szellemek figyelmet, akik, tudomást szerezve az áldozat létezéséről, szívest-örömost elfogadják azt. Ebből következik, hogy ha az esküszegő nem hisz saját esküjében illetve a szellemek megtorlásában, és a közösség nem szerez tudomást az eskü megtöréséről, a szellemek sem fognak róla tudni, s így nem is állnak bosszút az illetőn...

Ezért akár Asztrál-, akár Mentáloperációkkal viszonylag könnyű letörni a tudatra az esküvel felhelyezett béklyókat. Ennek magyarázata azonban egyszerű: a tagarok nem ismernek más mágiát sámánjaik mágiáján kívül, így nem volt szükségük a másutt megszokott szakrális-mágikus esküformákra. Megjegyzem továbbá, hogy szerény véleményem szerint azzal, hogy egy tagart Asztrális vagy Mentális operációval - vagy bármilyen más erőszakos módon, legyen az mágia vagy valami más - esküszegésre kényszerítünk, gonosztettet, megbocsájthatatlan gonosztettet követünk el, hiszen az illető ha nem azonnal, akkor hamarosan tudatába kerül tette következményének, és - noha valójában ártatlan az esküszegésben - a fejére idézi a szellemek megtorlását...”

Doer ter Salion, erigow-i varázstudó

1998.03.31.

Szerző: Thaur

Forrás: MAGUS Lista

Szerkesztette: Magyar Gergely